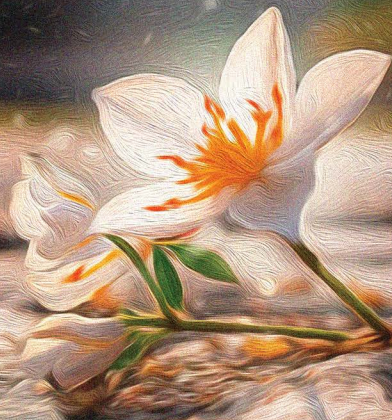

รอยรัก ลิขิตทุก

ลิขิตทุก

วราธิญ

รอยรัก ลิขิตกาล

แต่งโดย วรารักษ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี อึ้งกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

ฟ้าวัลย์ ครูฑเพ็ชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บัคส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนพ.กรีนมายด์ ; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

รอยรัก ลิขิตกาล เป็นหนึ่งในซีรีส์ 'ลิขิตกาล' ที่จะพานุ่มสาวสี่เหล่า
ทัพข้ามภพไปช่วยสมเด็จพระนเรศวรทำศึกในช่วงเสียกรุงครั้งที่หนึ่ง ซึ่ง
เนื้อหาบางส่วนจะอิงประวัติศาสตร์แต่ตัวละครทั้งหมดได้ถูกสมมุติขึ้นมา
เจตนาของผู้เขียน ต้องการจะระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของบุรพกษัตริย์
ไทย ที่ทรงเสียสละเลือดเนื้อเพื่อแผ่นดิน ให้ลูกหลานได้คงอยู่สืบไป หากมี
เนื้อหาตอนไหนผิดพลาด หรือขาดตกบกพร่องประการใด ผู้เขียนขอภัยไว้
ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่สำหรับวันนี้ ขอคุณแฟนนักอ่านที่
ติดตามกันมา ยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

ความรักยังคงคงดงามอยู่เสมอ

วราวิญญ

วอช

รัก

ลิขิต

กาล

บทนำ

วันนี้ตรรกวิทย์ตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพราะเขาตั้งใจจะไปวัดทำบุญให้
แฟนสาวเหมือนดังเช่นทุกปี โชคดีที่ปีนี้ตรงกับวันหยุดยาว เขาจึง
เดินทางกลับมาเยี่ยมบ้านเกิด และตั้งใจจะไปทำบุญที่ วัดพระศรี-
มหาธาตุวรมหาวิหาร หรือวัดพระพุทธชินราช ซึ่งคนพิษณุโลกเรียกติด
ปากว่า 'วัดใหญ่'

แพรวพรรณจากไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ได้สามปีแล้ว แต่ในความรู้สึกของตรรกวิฑ เธอยังอยู่ในความทรงจำของเขาเสมอ ถ้าไม่มีมัจจุราชมารพากเธอไปในวันนั้น วันนี้พวกเขาคงได้สร้างครอบครัวร่วมกัน และอาจจะมีเจ้าตัวเล็กมาเป็นโช่ของคลั่งใจแล้ว เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ น้ำตาถูกผู้ชายกั้นขึ้นมามากล่อซึ่งที่ขอบตา ทว่าเขากล้ากลืนมันเอาไว้ และบอกกับตัวเองเสมอว่า ต้องเข้มแข็งและก้าวเดินต่อไปเพื่อสานฝันของคนรักให้สำเร็จ นั่นก็คือสอบเข้าเป็นนายทหารสัญญาบัตรให้ได้

ร่างสูงเดินลงมาจากห้องพักก็พบกับบ้ำสำลี ซึ่งเป็นญาติคนเดียวที่เหลืออยู่ของเขา จัดเตรียมของทำบุญไว้ให้เสร็จสรรพแล้ว

“ขอบคุณบ้ำสำลีมากๆ ครับที่ช่วยจัดเตรียมของทำบุญไว้ให้ผม” ตรรกวิฑกราบแนบอกคนเป็นบ้ำ ก่อนจะสวมกอดร่างท่วมเอาไว้

“บ้ำเองก็รักหนูแพรวเหมือนลูกสาว ปกติถ้าไม่ใช่วันครบรอบวันตายของหนูแพรว บ้ำก็ทำบุญให้หนูแพรวอยู่เนืองๆ” บ้ำสำลีบอกน้ำเสียงเนิบๆ “รีบไปเถอะแผน เดี่ยวสายกว่านี้คนจะเยอะ ยิ่งเป็นวันอาทิตย์ด้วยอ้อ...ซากลับแวะตลาดซื้อปลานิลมาด้วยละ บ้ำจะนั่งให้ เห็นบ่นว่าอยากกินไม่ใช่หรอ”

“ครับบ้ำ งั้นผมไปก่อนนะครับ” พุดจบก็หอบของทำบุญที่บ้ำสำลีจัดไว้บนโต๊ะกินข้าวไว้แนบอก บ้างก็ถือไว้ แล้วเดินจากไปด้วยรอยยิ้ม ทำให้คนเป็นบ้ำอดยิ้มตามไม่ได้ แต่พอหลานชายลับสายตาไป

บ้ำล่ำลี้ก็ถอนหายใจออกมา นางสงสารหลานชายคนนี้เหลือเกิน นอกจากจะกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เกิด แพนสาวที่กำลังจะแต่งงานก็มาด่วนจากไป ช่างอาภัพเหลือเกินหลานเอ๋ย...

ตรรกวิทย์ขี่มอเตอร์ไซด์คันเก่ามาจอดที่ลานจอดรถของวัดใหญ่ จากนั้นก็หอบของที่บ้ำล่ำลี้จัดเตรียมไว้ให้เขาไปทำบุญในวัด ใช้เวลาไม่นานเขาก็กลับออกมาด้านนอก แล้วเดินมาหยุดยืนที่จุดให้เขารูปหล่อจำลองสมเด็จพระนเรศวรในพระอิริยาบถต่าง ๆ แต่ที่สะดุดตาและถูกใจเขาที่สุดคือทรงประกาศอิสรภาพและกำลังหลังทักษิณทก

เขาสอบถามราคาจากเจ้าหน้าที่และดูเงินในกระเป๋า ก็ต้องเดินจากไปอย่างเสียดาย ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขารู้สึกแบบนี้ มันคือทุกครั้งที่มาที่วัดใหญ่ ซึ่งเขาบอกกับตัวเองเสมอว่า ถ้ามีเงินมากพอเมื่อไหร่ สิ่งแรกที่จะทำคือมาเขารูปหล่อจำลองของพระองค์ดำ เพราะปรารถนาที่จะกราบท่านทุกวันก่อนนอนและก่อนไปทำงานเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต

แน่นอนว่าลูกหลานชาวพิษณุโลกทุกคนล้วนเคารพนับถือพระองค์ดำ และบูรพกษัตริย์องค์อื่นๆ เหนือเกล้า แต่สิ่งที่เป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ตรรกวิทย์สมัครเป็นทหารเกณฑ์ และเข้ารับราชการทหาร ก็คือวีรกรรมอันหาญกล้าของพระองค์ท่าน ที่ต่อสู้กับกองทัพใหญ่ของพม่าจนสามารถมีชัยชนะ ทำให้กรุงศรีอยุธยากลับมาเป็นราชธานีอีกครั้ง หลังจากเป็นเมืองขึ้นมานานถึง ๑๕ ปี

“เฮ้ย! ไอ้แผน มาทำบุญให้เปรหรือวะ ไม่ได้เจอนายตั้งนาน”
กวินนาตร้องทัก เมื่อเห็นเพื่อนรักสมัยมัธยมกำลังเดินออกจากวัด ซึ่งเข
มากับน้องสาวฝาแฝด กำลังจะเข้าไปทำบุญในวัดพอดี

“กวิน กานต์ เป็นไงบ้าง สบายดีมั๊ยเพื่อน ฉันเพิ่งเสร็จจากการ
ทำบุญให้เปรนะ” พุดพลางสวมกอดเพื่อนชาย และจับแขนเพื่อนสาว
ด้วยความดีใจ หลังจากที่ไม่ได้พบกันหลายเดือน เพราะต่างฝ่ายต่าง
ทำงานต่างจังหวัด จะกลับบ้านก็ต่อเมื่อมีวันหยุดยาวเท่านั้น

“เราสองคนสบายดี พอดีจะมาทำบุญ และจะเข้าพระนเรศวร
กลับไปบูชาที่กรุงเทพด้วย” กวินนาตอบ ซึ่งกานต์ศาก็พยักหน้าเห็น
ด้วย

“ฉันก็อยากได้ แต่สู้ราคาไม่ไหว คงต้องเป็นโอกาสหน้า”
ตรรกวิทย์มึนเจียน

“เฮ้ยเพื่อนๆ ทำไมวันนี้โลกกลมจังวะ จู่ๆ ก็มาเจอกันแบบพร้อม
หน้าพร้อมตา” ทวีเดชร้องทักมาแต่ไกล ก่อนจะสวมกอดเพื่อนทั้งสาม
อย่างดีใจ วันนี้เขาตั้งใจมาทำบุญ และตอนบ่ายจะโทรหาเพื่อนๆ ให้มา
กินข้าวเย็นที่บ้านของเขา หลังทราบข่าวจากทุกคนว่าจะกลับบ้านในช่วง
วันหยุดยาว “ฉันก็จะโทรหาพวกนายให้ปาร์ตี้ที่บ้านฉันอยู่พอดี แต่มา
เจอกันเสียก่อน”

“บางที่อาจจะเป็นบุพเพอาละวาด ไม่ใช่โลกกลมหรอก”
กานต์ศาทูตพลางหัวเราะ

“บ้า! บุปผาเขาใช้กับผัวเมียกลับมาเจอกัน ไม่ได้ใช้กับเพื่อน” ทวีเดชมองกันติศา เขาแอบชอบเธอมาตั้งแต่มัธยมแต่ไม่กล้าสารภาพออกไป พอจะรวบรวมความกล้าบอกความนี้ อีกฝ่ายก็มีคนรู้ใจเสียแล้ว มันช่างเป็นความโง่เง่าของเขาจริงๆ ที่เอาแต่กลัวว่าหญิงสาวจะไม่ตอบรับรักเขา ทำให้เสียรักแรกไปอย่างน่าเสียดาย แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแอบหวังว่าสักวันเธอจะเลิกกับผู้ชายคนนั้น และโอกาสกลับมาเป็นของเขาอีกครั้ง คราวนี้จะไม่วันปล่อยตำราจสาวให้หลุดมือไปเป็นอันขาด

“เขาเรียกว่าพรหมลิขิตเว้ย” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ไม่ใช่ เขาเรียกเจ้ากรรมนายเวรต่างหาก” ตรรกวิทสรุป

“โอ๊ย! ช่างสรรหาจึงนะพวกนาย จะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ” หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มหัวแอมองหน้าเพื่อนและพี่ชายฝาแฝด ก่อนพูดต่อ “ว่าแต่เย็นนี้ว่างกันมั๊ย ไปนั่งเล่นบ้านเดชกันดีกว่า” กานติศาเห็นด้วยกับคำชักชวนของทวีเดช เพราะบ้านของชายหนุ่มกว้างขวาง และมีสวนผลไม้ มีที่พักผ่อนหย่อนใจเหมาะแก่การพักผ่อนและสังสรรค์เป็นอย่างมาก

“ได้สิ แล้วฉันจะเอาปลาญึงไปกินด้วย” ตรรกวิทบอกกับทุกคน

“ได้ๆ ฉันว่าง แล้วจะซื้อเหล้าเข้าไปนะ” กวินนาถล่ำกับอีกคน

“ใครมีอะไรก็เอามาแล้วกัน ส่วนฉันจะเตรียมกับแกล้มกับมิกซ์เซอร์ไว้รอ ฮ่าๆ” ทวีเดชบอกกับเพื่อนๆ จากนั้นก็ขอตัวเข้าไปทำบุญในวัดก่อน

“มันจะดีมั๊ยเนี่ย เข้าทำบุญ เย็นกินเหล้า” กานติศาเปรยออกมาเบาๆ

“คิดอะไรมาก ก็แค่นี้สินิดหน่อย” กวินนาถบอกน้องสาว ซึ่งอีกฝ่ายก็ค้อนขยับทันที

“เอาน้ำๆ นานๆ เจอกันที ไม่ได้กินกันบ่อยๆ” ตรรกวิทบอกกับเพื่อน ซึ่งทั้งสองพยักหน้าเห็นด้วย “งั้นฉันไปตลาดก่อนนะ จะซื้อปลานิลไปให้บ๊าสลิ้มให้ แล้วตอนเย็นเจอกัน”

“โอเค แล้วเจอกัน” กานติศาโบกมือให้เพื่อน แล้วเดินเข้าไปในวัดกับพี่ชาย

เมื่อเพื่อนๆ ไปแล้ว ตรรกวิทก็หันไปมองที่เต็นท์ให้เขาพระนเรศวรอีกครั้ง อธิษฐานในใจขอให้ตัวเองถูกลอตเตอรี่ เพื่อที่จะได้กลับมาเช่าองค์ดำไปบูชา เมื่ออธิษฐานเสร็จก็เดินไปที่แผงลอตเตอรี่ หวังจะซื้อเลขวันเกิดของคนรัก ทว่ายังไม่ทันถึงก็มีคนมาสะกิดแขนของเขาเสียก่อน

ตรรกวิทหันไปมองชายร่างกำยำ ผิวสีแทน ผมสีดอกเลาด้วยความงง

“มีอะไรหรือครับ”

“หลานอยากจะได้รูปหล่อพระนเรศวรใช่หรือไม่”

“ครับ” ปากรีบตอบรับ แต่ในใจนึกงุนงวนว่าอีกฝ่ายรู้ได้อย่างไร

“ลุงจะให้เช่าในราคา ๑,๒๐๐ บาท แต่มีข้อแม้ว่า หลานจะต้องทำพิธีบูชาพระองค์ท่านในวัน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ ตอนกลางคืน ได้หรือไม่”

ลุงพูดเหมือนรู้จำนวนเงินในกระเป๋าสตางค์ของเขา ซึ่งมีจำนวนพอติดพอดีกับราคาที่ยกฝ่ายว่ามา แต่เขาก็อดคิดมากไม่ได้ว่า ถ้าใช้เงินจำนวนนี้ไปแล้ว จะเอาเงินที่ไหนไว้ใช้จ่ายระหว่างที่เงินเดือนยังไม่ออก

“คือ...” ตรรกวิทไม่รู้จะบอกอย่างไรดี ใจก็อยากได้ เพราะราคาถูกกว่าที่ทางวัดให้เช่าอยู่มาก แต่เขาก็อดเป็นห่วงความเป็นอยู่ของตัวเองไม่ได้ “รูปหล่อที่จะให้เช่า เป็นพระอิริยาบถไหนครับ” ถ้าไม่ตรงใจกับที่เขาต้องการ จะได้ปฏิเสธออกไปอย่างไม่เสียตาย

“ทรงประกาศอิสรภาพและหลังทักษิณาทน”

ชายหนุ่มนิ่งงันไปหลายวินาที ก็ตอบตกลง

“พาผมไปดูหน่อยได้มั๊ยครับ”

“รออยู่ตรงนี้ ลุงจะกลับมา”

“นานมั๊ยครับ”

“ชั่วเคี้ยวหมากเหล็ก”¹

ยังไม่ทันที่ตรรกวิทจะได้พูดอะไร ลุงที่อยู่ในเสื้อสีขาวกางขาสั้น ปลายผ้าขาวม้าก็หายไปราวกับหายตัวได้ เขาคิดว่าชั่วเคี้ยวหมากเหล็ก

¹ ประมาณ ๒๐-๓๐ นาที

นานพอสมควร แต่อะไรบางอย่างก็เหนียวรั้งไม่ให้เขาเดินจากไปไหน ชายหนุ่มกำลังหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลา ก็เห็นเงาร่างคนมายืนอยู่ตรงหน้า จึงเงยขึ้นมอง และภาพที่เขาเห็นก็สะกดให้ร่างสูงทวดตัวลงนั่งคุกเข่าพร้อมประนมมือไหว้ทันที

“ช่างงดงามเหลือเกิน” เขาพูดเสียงเบาพร้อมมองรูปหล่อพระนเรศวรประทับนั่งบนพระแท่นและกำลังหลังทักษิณทก ขนาดหน้าตักสิบนิ้วตาไม่กะพริบ

“หลานจะเข้าไปบูชาหรือไม่”

“ครับ” ตรรกวิทหยิบเงินในกระเป๋าส่งให้ ซึ่งอีกฝ่ายก็รับมา และยื่นรูปหล่อพระนเรศวรให้กับชายหนุ่ม “แล้วผมต้องทำพิธีบูชาอย่างไร”

ลุงยื่นกระดาษพับครึ่งใบหนึ่งให้ เมื่อตรรกวิทรับมาเปิดดู ก็เห็นเป็นบทสวดมนต์ที่ไม่คุ้นเคย แต่ก็ไม่ยากเกินที่จะสวดตามบทสวดนั้น

“แค่คืน ขึ้น ๑๒ คำ เดือน ๒ นี้เท่านั้น”

“ครับ” มันก็คือคืนนี้นั่นเอง

ตรรกวิทรู้ว่าเขาไม่สามารถไปร่วมสังสรรค์กับเพื่อนๆ ในเย็นนี้ได้ เพราะเขาต้องการทำพิธีบูชารูปหล่อสมเด็จพระนเรศวรก่อนเพื่อความ เป็นสิริมงคล ดังนั้นเมื่อกลับถึงบ้าน จึงรีบโทรไปบอกทวีเดชว่าเขาติดธุระสำคัญ ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบเขามาว่าติดธุระเช่นกัน และเลื่อนงานปาร์ตี้เป็นวันรุ่งขึ้นแทน ชายหนุ่มรู้สึกโล่งอกที่ไม่ใช่ตัวเองฝ่ายเดียวที่ปฏิเสธ เพื่อน

ของเขาก็ปฏิเสธเช่นกัน และบอกว่าจะเป็นคนโทรไปเลื่อนนัดกับสองพี่น้องฝาแฝดเอง

“แผน ปลานิลอยู่ที่ไหน” บ้าสำลีตะโกนถามมาจากในครัว

“เอ่อ...” ตรรกวิทูตไม่ออก เขาจะบอกอย่างไรดีเพื่อที่จะไม่โดน บ้าสำลีบ่น “ผมไม่กินแล้วครับบ้า”

“ทำไมล่ะ” บ้าสำลีเดินมาถามหลานชายที่ห้องนั่งเล่น

“ผมไม่อยากให้บ้าต้องเหนื่อย”

“มันจะเหนื่อยอะไรนักหนา แค่นี้ปลานิล” หญิงสูงวัยทำหน้าจ้องจน ทำให้คนเป็นหลานต้องรีบมาสวมกอด

“ไว้ผมกลับมาทักหน้า บ้าค่อยทำให้ผมกินนะครับ”

“ตามใจ จังก็กินแกงส้มไปแล้วกัน”

“ครับ อะไรที่เป็นฝีมือบ้า ผมชอบทุกอย่างแหละ” ตรรกวิทูตเออใจ

“ไม่ต้องมาปากหวานหรอก เดี่ยวพอมีแฟนใหม่ ก็ลืมบ้า” บ้าสำลีพูดแบบไม่คิดอะไร แต่กระทบใจชายหนุ่มเข้าอย่างจัง เขาไม่โกรธที่ใครจะคิดแบบนี้ เพราะเป็นธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ที่จะต้องมีความรักในวันใดก็วันหนึ่ง

“คงยังไม่ถึงวันนั้นง่ายๆ หรอกครับบ้า ผมยังรัก ยังคิดถึงแพรวอยู่” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่คนเป็นบ้ากลับรู้สึกไม่สบายใจกับคำพูดของตัวเอง

“บ้ำขอโทษนะลูก บ้ำไม่คิดว่า...” ยังพูดไม่ทันจบ หลานชายก็รีบพูดขึ้นมา

“ไม่ต้องขอโทษผมหรอกครับบ้ำ บ้ำเปรียบเสมือนพ่อกับแม่ของผม ผมไม่เคยคิดแค้น หรือโกรธเคืองบ้ำเลย ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม”

คำตอบของหลานชายตัวน้อยที่ตอนนีโตเป็นหนุ่ม ทำให้บ้ำสำลึกระชับกอดแน่นขึ้น นางรู้ว่าตรรกวิทเป็นคนเช่นไร ไม่ว่าโลกภายนอกจะเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน แต่หลานของนางยังคงเป็นคนเดิม ที่มีความกตัญญูกตเวที่ต่อผู้มีพระคุณและแผ่นดินเสมอ

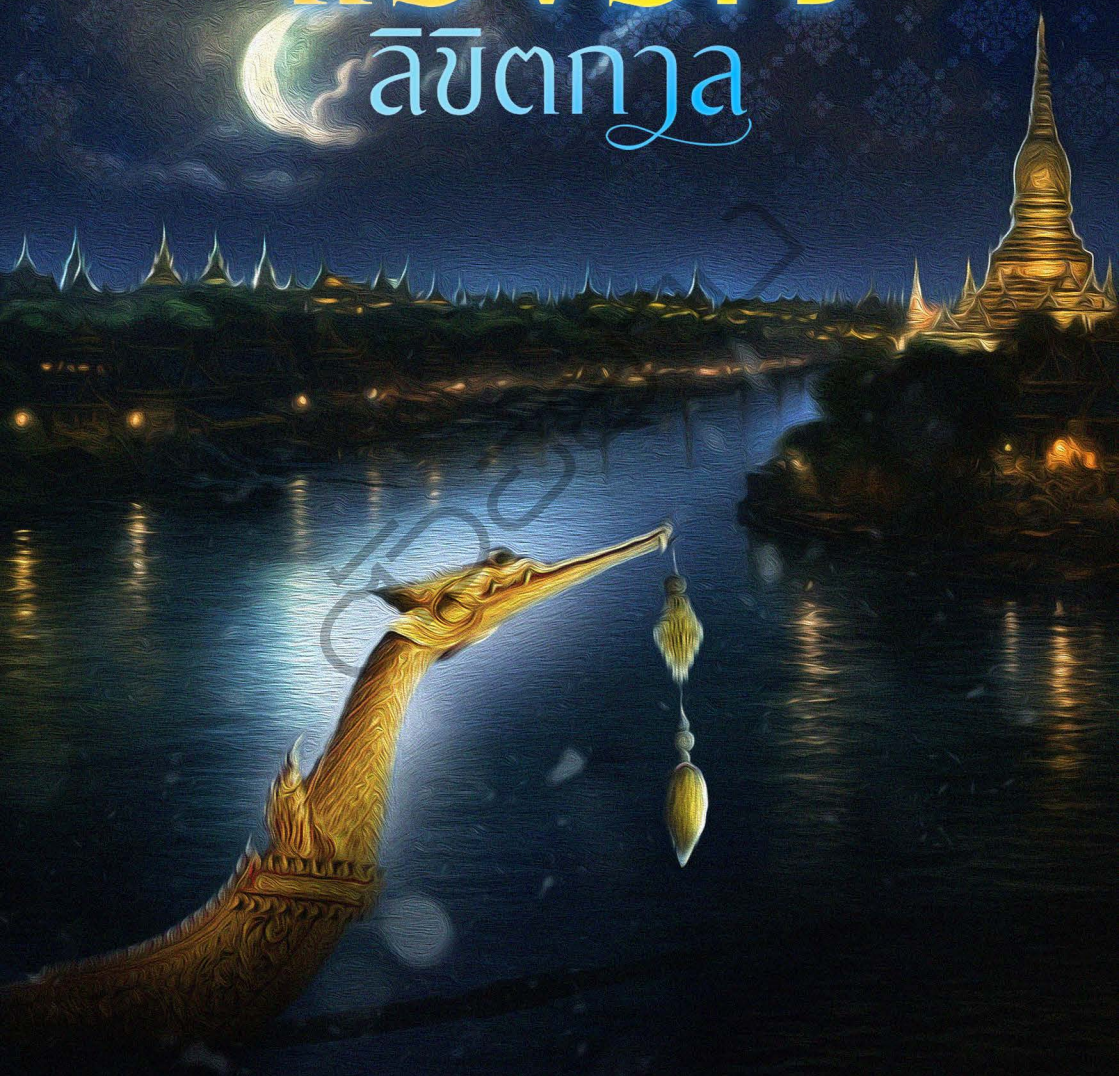
ตรรกวิทตัดดอกกล้วยไม้ในสวนของบ้ำสำลึมาใส่แจกัน เพื่อนำไปบูชาพระบนหิ้ง และบูชารูปหล่อของพระนเรศวรที่เพิ่งได้มาเมื่อเข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาจะได้ครอบครองรูปหล่อพระองค์ดำที่สวยงามและสมบูรณ์แบบในราคาที่ถูกกว่าในวัดเกือบสามเท่าตัว ต้องขอบคุณลุงท่านนั้นที่ทำฝันของเขาให้เป็นจริง

ชายหนุ่มตั้งใจว่าเขาจะเริ่มสวดมนต์ในเวลาสองทุ่ม ซึ่งในบทสวดเขียนกำกับว่าต้องสวดทั้งหมดสิบสองจบ ดูจากความยาวแล้วคงใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะสวดเสร็จ แต่ไม่เป็นไร เขาจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

เมื่อถึงเวลาสองทุ่ม ตรรกวิทก็ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียง หันหน้าไปทางรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่วางไว้บนหัวเตียง จากนั้นเขาก็กราบสามครั้งและเริ่มสวดมนต์ตามบทสวดที่ได้มาอย่างตั้งใจ

แสงรัก ลิขิตทุก

วราภัย

แรงรัก ลิขิตกาล

แต่งโดย วรารัญ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี ชี้งกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

ฟ้าวัลย์ ครูฑาเพชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บู้คส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนพ.กรีนมายด์; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

แรงรัก ลิขิตกาล เป็นหนึ่งในซีรีส์ 'ลิขิตกาล' ที่จะพาหนุ่มสาวสี่เหล่า
ทัพข้ามภพไปช่วยสมเด็จพระนเรศวรทำศึกในช่วงเสียกรุงครั้งที่หนึ่ง ซึ่ง
เนื้อหาบางส่วนจะอิงประวัติศาสตร์แต่ตัวละครทั้งหมดได้ถูกสมมุติขึ้นมา
เจตนาของผู้เขียน ต้องการจะระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของบูรพกษัตริย์
ไทย ที่ทรงเสียสละเลือดเนื้อเพื่อแผ่นดิน ให้ลูกหลานได้คงอยู่สืบไป หากมี
เนื้อหาตอนไหนผิดพลาด หรือขาดตกบกพร่องประการใด ผู้เขียนขอภัยไว้
ณ ที่นี้ด้วย

ในประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ของพระยาจันจันตุ จะอยู่ในช่วง พ.ศ.
๒๑๒๑ ก่อนประกาศอิสรภาพ แต่ในเล่มนี้ คนเขียนตั้งใจให้อยู่หลังการ
ประกาศอิสรภาพ

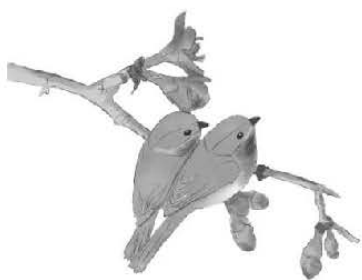
สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่สำหรับวันนี้ ขอขอบคุณเพื่อนนักอ่านที่
ติดตามกันมา ยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

ความรักยังคงคงดงามอยู่เสมอ

วรารัญ

แรง

รัก

ลิขิต

กาล

บทนำ

วันนี้กินนากตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพราะเขาตั้งใจจะไปไหว้พระ และเช่ารูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวร ที่ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร หรือวัดพระพุทธชินราช ซึ่งคนพิษณุโลกเรียกติดปากว่า 'วัดใหญ่' โชคดีที่ ปีนี้ตรงกับวันหยุดยาว เขาจึงได้เดินทางกลับมาเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน เกิด พร้อมกับน้องสาวฝาแฝด

กวินนาถเป็นทหารนาวิกโยธินสังกัดกองทัพอากาศเรือเอก ด้วย
ความที่เขาถูกฝึกมาอย่างหนัก จึงสามารถปฏิบัติภารกิจได้ทั้งในน่านน้ำ
และภาคพื้นดิน

“จะไปวัดแล้วเหวอ กานตัยยังไม่ลงมาเลย” มารดาเอ่ยถามเมื่อ
เห็นลูกชายแต่งตัวลงมานั่งรอที่โซฟาในห้องรับแขกแล้ว

“ถ้าช้า ผมว่าจะไม่รอ อากาศร้อนแบบนี้ จะรีบไปรีบกลับ”

“ใครว่าจะไม่รอ” กานติศาเสียงดังมาแต่ไกล ก่อนจะเดินลง
บันไดมาด้วยชุดเดรสลายดอกไม้สีครีม

“วันนี้แต่งตัวซะสวยเชียว จะไปวัดหรือไปไหนกันแน่” พี่ชายอด
แซวน้องสาวไม่ได้

“นานๆ จะได้แต่งตัวเป็นผู้หญิงซักที ปกติใส่แต่ชุดเครื่องแบบ
เบื่อจะตาย”

“มัวแต่คุยกันอยู่นั่นแหละ ไหนบอกจะรีบไปวัดไป แม่เตรียมของ
ทำบุญให้เรียบร้อยแล้ว” คุณทักทิมถือซองทำบุญมาวางที่โต๊ะรับแขก

“แม่ไปด้วยกันมั๊ยครับ” กวินนาถร้องถาม

“ไม่ไปหรอก เพิ่งจะไปมาเมื่อวาน”

“งั้นผมกับกานตัยไปก่อนนะครับ แล้วจะกลับมากินข้าวกลางวัน
ฝีมือแม่” กวินนาถเดินมาหอมแก้มมารดา แล้วถือซองทำบุญไปที่รถ

“ไปก่อนนะจ๊ะ” กานติศาหอมแก้มมารดา แล้วเดินตามพี่ชายไป
ที่รถ

“ขับริดดีๆ ละ” คุณทับทิมบอกกับลูกชาย แล้วกลับไปทำอาหารในห้องครัวต่อ

กวินนาถขับริดมาจอดที่ลานจอดรถของวัดใหญ่ จากนั้นก็ถือของที่มารดาจัดเตรียมไว้ให้ไปทำบุญในวัด ซึ่งระหว่างทางเขาได้เจอเพื่อนรักสมัยมัธยมกำลังเดินออกจากอุโบสถ จึงกล่าวทักทาย

“เฮ้ย! ไฉ่แผน มาทำบุญให้แพรหรือวะ ไม่ได้เจอนายตั้งนาน” กวินนาถร้องทักด้วยความดีใจ

“กวิน กานต์ เป็นไงบ้าง สบายดีมั้ยเพื่อน ฉันเพิ่งเสร็จจากการทำบุญให้แพรนะ” พุดพลางสวมกอดเพื่อนชาย และจับแขนเพื่อนสาวด้วยความดีใจ หลังจากที่ไม่ได้พบกันหลายเดือน เพราะต่างฝ่ายต่างทำงานต่างจังหวัด จะกลับบ้านก็ต่อเมื่อมีวันหยุดยาวเท่านั้น

“เราสองคนสบายดี พอดีมาทำบุญ และจะเข้าพระนเรศวรกลับไปบูชาที่กรุงเทพด้วย” กวินนาถตอบ ซึ่งกานต์ศาก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ฉันก็อยากได้ แต่สู้ราคาไม่ไหว คงต้องเป็นโอกาสหน้า” ตรรกวิทย์ยิ้มเจื่อน

ยังไม่ทันที่คนทั้งสามจะได้พูดอะไรต่อ เสียงทักทายของใครบางคนก็ดังมาแต่ไกล

“เฮ้ยเพื่อนๆ ทำไมวันนี้โลกกลมจังวะ จู่ๆ ก็มาเจอกันแบบพร้อมหน้าพร้อมตา” ทวีเดชร้องทักพร้อมโบกมือ ก่อนจะเดินเข้ามาสวมกอดเพื่อนทั้งสามอย่างดีใจ วันนี้เขาตั้งใจมาทำบุญ และตอนบ่ายจะโทรหาเพื่อนๆ ให้มากินข้าวเย็นที่บ้านของเขา หลังทราบข่าวจากทุกคนว่าจะกลับบ้านในช่วงวันหยุดยาว “ฉันกะจะโทรหาพวกนายให้ไปปาร์ตี้ที่บ้านฉันอยู่พอดี แต่มาเจอกันเสียก่อน”

“บางที่อาจจะเป็นบุพเพอาละวาด ไม่ใช่โลกกลมหรอก”

กานติศาคุดพลางหัวเราะ

“บ้า! บุพเพเขาใช้กับผัวเมียกลับมาเจอกัน ไม่ได้ใช้กับเพื่อน”

ทวีเดชมองกานติศ เขาแอบชอบเธอมาตั้งแต่มัธยมแต่ไม่กล้าสารภาพออกไป พอจะรวบรวมความกล้าบอกความนี้ อีกฝ่ายก็มีคนรู้ใจเสียแล้ว มันช่างเป็นความโง่เง่าของเขาจริงๆ ที่เอาแต่กลัวว่าหญิงสาวจะไม่ตอบรับรักเขา ทำให้เสียรักแรกไปอย่างน่าเสียดาย แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแอบหวังว่าสักวันเธอจะเลิกกับผู้ชายคนนั้น และโอกาสกลับมาเป็นของเขาอีกครั้ง คราวนี้จะไม่มีวันปล่อยตำรวจสาวให้หลุดมือไปเป็นอันขาด

“เขาเรียกว่าพรหมลิขิตเว้ย” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ไม่ใช่ เขาเรียกเจ้ากรรมนายเวรต่างหาก” ตรรกวิหตรูป

“โอ๊ย! ช่างสรรหาจิ้งจอกนาย จะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ”

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มหัวเอวมองหน้าเพื่อนและพี่ชายฝาแฝด ก่อนพูดต่อ “ว่าแต่เย็นนี้ว่างกันมั๊ย ไปนั่งเล่นที่บ้านเดชกันดีกว่า” กานติศ

เห็นด้วยกับคำชักชวนของทวีเดช เพราะบ้านของชายหนุ่มกว้างขวาง
และมีสวนผลไม้ มีที่พักผ่อนหย่อนใจเหมาะแก่การพักผ่อนและสังสรรค์
เป็นอย่างมาก

“ได้ดี แล้วฉันจะเอาปลานึ่งไปกินด้วย” ตรรกวิทบอกกับทุกคน

“ได้ๆ ฉันว่าง แล้วจะซื้อเหล้าเข้าไปนะ” กวินนาถส่ายตบอีกคน

“ใครมีอะไรก็เอามาแล้วกัน ส่วนฉันจะเตรียมกับแกล้มกับ

มิกซ์เซอร์ไว้รอ ฮ่าๆ” ทวีเดชบอกกับเพื่อนๆ จากนั้นก็ขอตัวเข้าไปทำบุญ
ในวัดก่อน

“มันจะดีมั๊ยเนี่ย เข้าทำบุญ เย็นกินเหล้า” กานติศาเปรยออกมา
เบาๆ

“คิดอะไรมาก ก็แค่ผิดศีลนิดหน่อย” กวินนาถบอกน้องสาว ซึ่ง
อีกฝ่ายก็ค้อนขบขันที่

“เฮ้ย... นานๆ เจอกันที่ ไม่ได้กินกันบ่อยๆ” ตรรกวิทบอกกับ
เพื่อน ซึ่งทั้งสองพี่ยกหน้าเห็นด้วย “งั้นฉันไปตลาดก่อนนะ จะซื้อปลา
นิลไปให้ป้าสำลีหนึ่งให้ แล้วตอนเย็นเจอกัน”

“โอเค แล้วเจอกัน” กานติศาโบกมือให้เพื่อน แล้วเดินเข้าไปใน
วัดกับพี่ชาย

เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว กวินนาถกับกานติศาก็ออกมาดูรูปหล่อของ
สมเด็จพระนเรศวรที่เด่นท์ของทางวัด ก่อนจะเอ่ยถามเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็น
ชายสูงวัย รูปร่างกำยำ ผิวสีแทน อย่างสุภาพ

“รูปหล่อพระนเรศวรขนาดหน้าตักสิบนิ้วราคาเท่าไรครับ”

“๑,๒๐๐ บาท” ชายสูงวัยตอบด้วยรอยยิ้ม “หลานอยากได้ทรง
ไหนล่ะ”

“ผมอยากได้ทรงประทับนั่ง และหลังทักซิโณทก” แล้วหันไปถาม
น้องสาว “จะเอาทรงไหน”

“เอาทรงเดียวกันนี้ละ ชอบตอนที่ท่านประกาศอิสรภาพ ดูขลัง
ดี” กานติศาดจินตนาการไม่ได้ ถ้าเธอได้อยู่ในช่วงเวลานั้น คงจะ
ภาคภูมิใจในพระองค์ท่านอย่างหาที่สุดไม่ได้ที่ได้ต่อสู้เพื่อแผ่นดิน

“สององค์ ๒,๔๐๐ บาท”

กวินนาถกับกานติศายืมเงินในกระเป๋าให้ชายสูงวัยคนละ
๑,๒๐๐ บาท

“หลานจะต้องทำพิธีบูชาพระองค์ท่านในวัน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒
ตอนกลางคืน ห้ามลืมเด็ดขาด เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตัวหลานเอง”
ลุงยื่นกระดาษพับครึ่งให้สองพี่น้องคนละใบ

เมื่อกวินนาถรับมาเปิดดู ก็เห็นเป็นบทสวดมนต์ที่ไม่คุ้นเคย แต่ก็
ไม่ยากเกินที่จะสวดตามบทสวดนั้น

“แค่คืน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ นี้เท่านั้น”

“ครับ/ค่ะ” มันก็คือคือนี้นั่นเอง

กวีจินาารู้ว่าเขาไม่สามารถไปร่วมสังสรรค์กับเพื่อนๆ ในเย็นนี้ได้ เพราะเขาต้องการทำพิธีบูชารูปหล่อสมเด็จพระนเรศวรก่อนเพื่อความ เป็นสิริมงคล ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงบ้าน จึงรีบโทรไปบอกทวีเดชะว่าเขาติด ธุระสำคัญ ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบเขามาว่าติดธุระเช่นกัน และเลื่อนงานปาร์ตี้ เป็นวันรุ่งขึ้นแทน ชายหนุ่มรู้สึกโล่งอกที่ไม่ใช่ตัวเองคนเดียวที่ปฏิเสธ เพื่อนของเขาก็ปฏิเสธเช่นกัน

“แล้วเย็นนี้จะออกไปไหนหรือเปล่า” คุณทับทิมถามลูกชาย หลังจากอีกฝ่ายคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว

“ไม่ครับ ผมจะทำพิธีไหว้พระนเรศวรคืนนี้”

“แล้วต้องใช้อะไรบ้าง แม่จะได้เตรียมให้”

“ผมคิดว่าแค่ดอกไม้ก็พอครับ”

“แล้วงานนี้ต้องทำพิธีด้วยหรือเปล่าลูก” คุณทับทิมหันไปถาม ลูกสาวบ้าง

“ทำค่ะแม่ ดูแล้วน่าจะสวดมนต์ยาวเป็นชั่วโมง”

“ตั้งใจนะลูก หลังจากทำพิธีแล้ว ก็ต้องคอยดูแลหมั่นถวายน้ำ ดอกไม้ อย่าได้ขาด”

“ครับ/ค่ะ แม่” ทั้งสองตอบพร้อมกัน

กวินนาคนำดอกกุหลาบที่มารดาซื้อมาให้เข้ามาใส่แจกัน และนำไปวางข้างรูปหล่อของพระนเรศวรที่เพิ่งได้มาเมื่อเช้า พลางมองอย่างพิณิจพิเคราะห์ เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่ารูปหล่อขนาดลิบนิ้วที่ทำจากเนื้อทองเหลืองรมดำ ซึ่งแกะสลักแม่พิมพ์ได้อย่างประณีตจะมีราคาเพียง ๑,๒๐๐ บาท เขาจึงคิดว่าพรุ่งนี้จะกลับไปวัดอีกครั้งเพื่อเช่าให้กับมารดา แม้ท่านจะมีอยู่ที่ห้องพระแล้วก็ตาม แต่ความมั่งคั่งไม่อาจเปรียบเทียบได้กับองค์ที่เขากับน้องสาวได้มา

ชายหนุ่มมองดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาสองทุ่มแล้ว ก็ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียง หันหน้าไปทางรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่วางไว้บนหัวเตียง เขาหยิบกระดาดที่คนลุงให้มาเปิดดู ก็เห็นเขียนกำกับว่าต้องสวดทั้งหมดสิบสองจบ ดูจากความยาวแล้วคงใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะสวดเสร็จ แต่ไม่เป็นไร เขาจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

จากนั้นกวินนาคก็เริ่มทำสมาธิให้จิตสงบนิ่ง เมื่อเขาพร้อมเข้าสู่พิธีบูชา ก็ก้มลงกราบสามครั้งและเริ่มสวดมนต์ตามบทสวดที่ได้มาอย่างตั้งใจ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า...ภาพวัดวาอารามที่ไม่คุ้นตาว่างดงามปรากฏขึ้นในหัวจิต ชายหนุ่มเห็นผู้คนมากมายเดินไปมาหน้าวัด แต่การแต่งกายกลับแตกต่างจากปัจจุบันเป็นอย่างเห็นได้ชัด ตลอดถึงภาษาที่สื่อสารก็ฟังไม่เข้าใจ เขาไม่เคยเห็นภาพพวกนี้มาก่อนในชีวิต มันคือที่ใดกัน

ไม่นานภาพก็เปลี่ยนเป็นปราสาทราชวังที่มีสีทองอร่ามตา กวินนาถกวาดตามองไปทั่ว เห็นผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาแต่งกายสวยงามทั้งชายและหญิง ส่วนภาษานั้นยังคงใกล้เคียงกับคนกลุ่มแรกที่เขาเห็นก่อนหน้านี้ ภาพเริ่มฉายไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดกับคนคนหนึ่งที่มีร่างกายกำยำ น่าเกรงขามในชุดนักรบ ผิวสีแทนรับกับใบหน้าคมเข้ม ดวงตาสีนิลของชายผู้นี้ฉายแววแน่วแน่มั่นคง จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหนาได้รูป ทำให้ดูหล่อเหลาและน่าค้นหาอย่างประหลาด ทว่าในความดูดน้า ย่ำเกรงยังแฝงความอ่อนโยนอยู่ในคราวเดียวกัน เขาใคร่รู้มากกว่าชายผู้นี้คือใครกัน

กวินนาถกำลังสวดมนต์จบที่สิบสอง ทว่าก่อนจะถึงบรรทัดสุดท้าย จู่ๆ ก็รู้สึกถึงเวียนศีรษะอย่างรุนแรง เขาผืนร่างกายสวดบรรทัดสุดท้ายให้จบในที่สุด จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบลง เขาไม่รับรู้ถึงสิ่งใดอีก นอกจากความว่างเปล่าที่เข้าปกคลุมไปทั่วร่างกาย

แสงแดดยามเช้าส่องลอดช่องว่างของใบไม้มากระทบใบหน้าคมคาย ก่อให้เกิดความร้อนและเม็ดเหงื่อผุดขึ้นเต็มดวงหน้า กวินนาถรู้สึกไม่สบายตัวจึงพลิกหลบความร้อน ก่อนจะรู้สึกเหมือนมีคนมาสะกิด ซึ่งตอนแรกนึกว่าเป็นความฝัน แต่พอได้ยินเสียงเรียกที่ดังขึ้น จึงลืมตามองพอเห็นหน้าเพื่อนรักก็ตกใจ

“โอ้แผน!” มันไม่ใช่ฝัน “ที่นี่ที่ไหนวะเนี่ย”

“ในป่า แล้วนายมาทำอะไรที่นี่” ตรรกวิทเอ่ยถาม

“ฉันไม่รู้ ตื่นขึ้นมาก็เห็นนายเป็นคนแรกเนีย” กวินนาถมองไปรอบๆ ก็พบน้องสาวกับทวิเดชอยู่ที่นี่ด้วยเช่นกัน

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่ได้” กานติศาถามกับสามหนุ่ม

“ฉันไม่รู้ว่ามันเกี่ยวกับรูปหล่อของพระนเรศวรมัย” ตรรกวิทเล่าเหตุการณ์ที่วัดใหญ่หลังจากลาไปกับเพื่อน และเหตุการณ์สุดท้ายก่อนที่เขาจะหมดสติและตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเองอยู่ในป่าแห่งนี้แล้ว

“เหตุการณ์ของนายเหมือนกับฉันเลย” ทวิเดชล่ำทับ “นั่นคือเหตุผลว่าทำไมฉันถึงเลื่อนงานปาร์ตี้ เพราะฉันอยากทำพิธีบูชาให้เรียบร้อยเสียก่อน”

“ฉันก็เหมือนกัน” กวินนาถบอกกับทุกคน

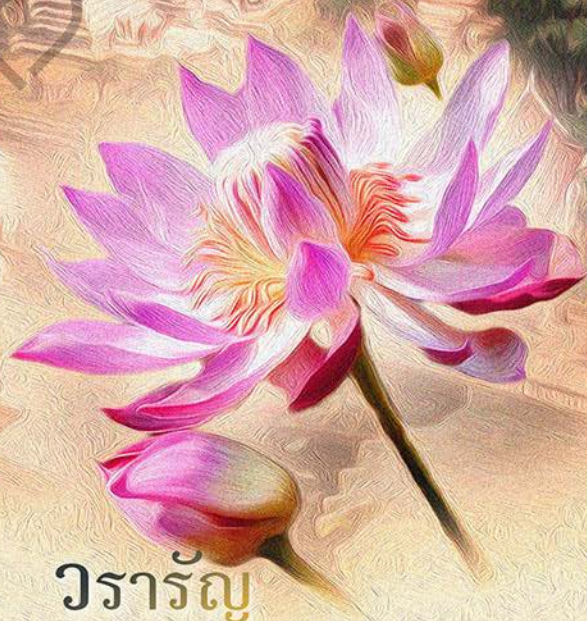
“ฉันก็ด้วย” กานติศาบอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะกังวลว่าจะหาทางออกไปจากที่นี่ได้หรือไม่

ในขณะที่ทั้งสี่กำลังคุยกัน พวกเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนใกล้เข้ามา จึงเข้าไปหลบใต้ต้นไม้ เพราะไม่แน่ใจว่าจะเป็นพวกโจรป่าหรือไม่ แต่พอเห็นว่าเป็นชาวบ้านธรรมดา จึงรีบออกมาขอความช่วยเหลือทันที

“ขอโทษครับลุง พอดีพวกเราหลงป่า ลุงพอจะช่วยพวกเราออกจากป่านี้ได้หรือไม่ครับ” ตรรกวิทเป็นคนเจรจาโดยมีเพื่อนยืนรออยู่ด้านหลัง

ร่ายรัก ลิขิตทุก

วรารัณ

ร้อยรัก ลิขิตกาล

แต่งโดย วรารัญญ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี ชัยกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

ฟ้าวลัย ครุฑเพชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บুকส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ด.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : ส่นพ.กรีนมายด์; สำนักพิมพ์ จัดมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัดมินได้ที่ Shopee

บทนำ

วันนี้กานติศาตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพราะเธอตั้งใจจะไปไหว้พระ และเช่ารูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวร ที่ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร หรือวัดพระพุทธชินราช ซึ่งคนพิษณุโลกเรียกติดปากว่า 'วัดใหญ่' โชคดีที่ ปีนี้ตรงกับวันหยุดยาว เธอจึงได้เดินทางกลับมาเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน เกิด พร้อมกับพี่ชายฝาแฝด

กานติศารับราชการตำรวจอยู่ที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เธอมีความสามารถในการศิลปะแม่ไม้มวยไทย และศิลปะการต่อสู้แขนงต่างๆ เคยเป็นนักกีฬายิงธนูมาก่อน เรียกได้ว่าสวยและเก่งครบเครื่องเลยทีเดียว

ขณะที่หญิงสาวกำลังส่องกระจกสำรวจตัวเองอยู่ในห้องนอน เธอก็ได้ยินเสียงมารดาคุยกับพี่ชาย จึงหยิบกระเป๋าสะพาย แล้วเดินออกมาจากห้องทันที

“จะไปวัดแล้วเหรอก กานติยังไม่ลงมาเลย” มารดาเอ่ยถามเมื่อเห็นลูกชายแต่งตัวลงมานั่งรอที่โซฟาในห้องรับแขกแล้ว

“ถ้าช้า ผมว่าจะไม่รอ อากาศอื่นแบบนี้จะรีบไปรีบกลับ”

“ใครว่าจะไม่รอ” กานติศาสั่งเสียงดังมาแต่ไกล ก่อนจะเดินลงบันไดมาด้วยชุดเดรสลายดอกไม้สีครีม

“วันนี้แต่งตัวซะสวยเชียว จะไปวัดหรือไปไหนกันแน่” พี่ชายอดแซวน้องสาวไม่ได้

“นานๆ จะได้แต่งตัวเป็นผู้หญิงซักที ปกติใส่แต่ชุดเครื่องแบบ เบื่อจะตาย”

“มัวแต่คุยกันอยู่นั้นแหละ ไหนบอกจะรีบไปวัดไง แม่เตรียมของทำบุญให้เรียบร้อยแล้ว” คุณทစ်ทิมถือของทำบุญมาวางที่โต๊ะรับแขก

“แม่ไปด้วยกันมั๊ยครับ” กวินนาถร้องถาม

“ไม่ไปหรอก เพิ่งจะไปมาเมื่อวาน”

“ฉันผมกับกานต์ไปก่อนนะครับ แล้วจะกลับมากินข้าวกลางวัน
ฝีมือแม่” กวินนาถเดินมาหอมแก้มมารดา แล้วถือของทำบุญไปที่รถ

“ไปก่อนนะจ๊ะ” กานต์ศานหอมแก้มมารดา แล้วเดินตามพี่ชายไป
ที่รถ

“ขับรถดีๆ ละ” คุณทับทิมบอกกับลูกชายแล้วโบกมือให้ลูกสาว
ก่อนจะกลับไปทำอาหารในห้องครัวต่อ

เมื่อกวินนาถจอดรถที่ลานจอดรถของวัดใหญ่ กานต์ศานก็เปิด
ประตูลงมา เดินไปหยิบของทำบุญที่เบาะหลังรถ ก่อนพี่ชายจะเอาไป
ช่วยถือ จากนั้นก็เดินเข้าไปในวัดพร้อมกัน ซึ่งระหว่างทางเธอได้พบกับ
เพื่อนสมัยมัธยมกำลังเดินออกจากอุโบสถ จึงกล่าวทักทาย

“แผน ทางนี้” กานต์ศานโบกมือให้อีกฝ่าย

“เฮ้ย! ไฉ่แผน มาทำบุญให้แพรหรือวะ ไม่ได้เจอนายตั้งนาน”
กวินนาถร้องทักด้วยความดีใจ เมื่อชายหนุ่มเดินมาใกล้

“กวิน กานต์ เป็นไงบ้าง สบายดีมั๊ยเพื่อน ฉันเพิ่งเสร็จจากการ
ทำบุญให้แพรนะ” พุดพลางสวมกอดเพื่อนชาย และจับแขนเพื่อนสาว
ด้วยความดีใจ หลังจากที่ไม่ได้พบกันหลายเดือน เพราะต่างฝ่ายต่าง
ทำงานต่างจังหวัด จะกลับบ้านก็ต่อเมื่อมีวันหยุดยาวเท่านั้น

“เราสองคนสบายดี พอดีมาทำบุญ และจะเข้าพระนเรศวร
กลับไปบูชาที่กรุงเทพด้วย” กวินนาถตอบ ซึ่งกานติศาก็พยักหน้าเห็น
ด้วย

“ฉันก็อยากได้ แต่สู้ราคาไม่ไหว คงต้องเป็นโอกาสหน้า”
ตรรกวิทย์มึนเจียน

ยังไม่ทันที่คนทั้งสามจะได้พูดอะไรต่อ เสียงทักทายของใครบางคน
ก็ดังมาแต่ไกล

“เฮ้ยเพื่อนๆ ทำไมวันนี้โลกกลมจังวะ จู่ๆก็มาเจอกันแบบพร้อม
หน้าพร้อมตา” ทวีเดชร้องทักพร้อมโบกมือ ก่อนจะเดินเข้ามาสวมกอด
เพื่อนทั้งสามอย่างดีใจ วันนี้เขาตั้งใจมาทำบุญ และตอนบ่ายจะโทรหา
เพื่อนๆ ให้มากินข้าวเย็นที่บ้านของเขา หลังทราบข่าวจากทุกคนว่าจะ
กลับบ้านในช่วงวันหยุดยาว “ฉันก็จะโทรหาพวกนายให้ไปปาร์ตี้ที่บ้าน
ฉันอยู่พอดี แต่มาเจอกันเสียก่อน”

“บางที่อาจจะเป็นบุญเพอาละวาด ไม่ใช่โลกกลมหรอก”
กานติศาคูณพลางหัวเราะ

“บ้า! บุญเพเขาใช้กับผัวเมียกลับมาเจอกัน ไม่ได้ใช้กับเพื่อน”
ทวีเดชมองกานติศ เขาแอบชอบเธอมาตั้งแต่มัธยมแต่ไม่กล้าสารภาพ
ออกไป พอจะรวบรวมความกล้าบอกความนี้ อีกฝ่ายก็มีคนรู้ใจเสียแล้ว
มันช่างเป็นความโง่เง่าของเขาจริงๆ ที่เฝ้าแต่กลัวว่าหญิงสาวจะไม่ตอบ
รับรักเขา ทำให้เสียรักแรกไปอย่างน่าเสียดาย แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแอบ

หวังว่าสักวันเธอจะเลิกกับผู้ชายคนนั้น และโอกาสกลับมาเป็นของเขาอีกครั้ง คราวนี้จะไม่มีการปล่อยตัวรอจสาวให้หลุดมือไปเป็นอันขาด

“เขาเรียกว่าพรหมลิขิตเว้ย” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ไม่ใช่ เขาเรียกเจ้ากรรมนายเวรต่างหาก” ตรรกวิทสรุป

“อ๊วย! ช่างสรรหาจิงนะพวกนาย จะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ”

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มห้าวเควมองหน้าเพื่อนและพี่ชายฝาแฝด ก่อนพูดต่อ “ว่าแต่เย็นนี้ว่างกันมั๊ย ไปนั่งเล่นที่บ้านเดชนิดดีกว่า” กานติศาเห็นด้วยกับคำชักชวนของทวีเดช เพราะบ้านของชายหนุ่มกว้างขวางและมีสวนผลไม้ มีที่พักผ่อนหย่อนใจเหมาะแก่การพักผ่อนและสังสรรค์เป็นอย่างมาก

“ได้สิ แล้วฉันจะเอาปาล์มไปกินด้วย” ตรรกวิทบอกกับทุกคน

“ได้ๆ ฉันว่าง แล้วจะซื้อเหล้าเข้าไปนะ” กวินนาถล่ำทับอีกคน

“ใครมีอะไรก็เอามาแล้วกัน ส่วนฉันจะเตรียมกับแกล้มกับ

มิกซ์เซอร์ไว้รอ ฮ่าๆ” ทวีเดชบอกกับเพื่อนๆ จากนั้นก็ขอตัวเข้าไปทำบุญในวัดก่อน

“มันจะดีมั๊ยเนี่ย เข้าทำบุญ เย็นกินเหล้า” กานติศาเปรยออกมาเบาๆ

“คิดอะไรมาก ก็แค่ผิดศีลนิดหน่อย” กวินนาถบอกน้องสาว ซึ่งอีกฝ่ายก็ค้อนขบขันทันที

“เอาน่าๆ นานๆ เจอกันที ไม่ได้กินกันบ่อยๆ” ตรรกวิทบอกกับเพื่อน ซึ่งทั้งสองพยักหน้าเห็นด้วย “งั้นฉันไปตลาดก่อนนะ จะซื้อปลานิลไปให้ป้าลำนึงให้ แล้วตอนเย็นเจอกัน”

“โอเค แล้วเจอกัน” กานติศาโบกมือให้เพื่อน แล้วเดินเข้าไปในวัดกับพี่ชาย

เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว กานติศากับกวินนาถก็ออกมาดูรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่เด่นหัวของทางวัด ก่อนกวินนาถจะเอย่ถามเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นชายสูงวัย รูปร่างกำยำ ผิวสีแทน อย่างสุภาพ

“รูปหล่อพระนเรศวรขนาดหน้าตักสิบนิ้วราคาเท่าไรครับ”

“๑,๒๐๐ บาท” ชายสูงวัยตอบด้วยรอยยิ้ม “หลานอยากได้ทรงไหนล่ะ”

“ผมอยากได้ทรงประทับนั่ง และหลังทักซิโณทก” แล้วหันไปถามน้องสาว “จะเอาทรงไหน”

“เอาทรงเดียวกันนี้ละ ชอบตอนที่ท่านประกาศอิสรภาพ ดูหลังดี” กานติศาดจินตนาการไม่ได้ ถ้าเธอได้อยู่ในช่วงเวลานั้น คงจะภาคภูมิใจในพระองค์ท่านอย่างหาที่สุดไม่ได้ที่ได้ต่อสู้เพื่อแผ่นดิน

“สององค์ ๒,๔๐๐ บาท”

กานติศากับกวินนาถหยิบเงินในกระเป๋าให้ชายสูงวัยคนละ ๑,๒๐๐ บาท

“หลานจะต้องทำพิธีบูชาพระองค์ท่านในวัน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒
ตอนกลางคืน ห้ามลืมเด็ดขาด เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตัวหลานเอง”
ลุงยื่นกระดาษพับครึ่งให้สองพี่น้องคนละใบ

เมื่อگانติศารับมาเปิดดู ก็เห็นเป็นบทสวดมนต์ที่ไม่คุ้นเคย แต่ก็
ไม่ยากเกินที่จะสวดตามบทสวดนั้น

“แค่คืน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ นี้เท่านั้น”

“ค่ะ/ค่ะ” มันก็คือคืนนี้นั่นเอง

گانติศารู้ว่าเธอไม่สามารถไปร่วมสังสรรค์กับเพื่อนๆ ในเย็นนี้
ได้ เพราะเธอต้องการทำพิธีบูชารูปหล่อสมเด็จพระนเรศวรก่อนเพื่อ
ความเป็นสิริมงคล ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงบ้าน จึงบอกให้พี่ชายโทรไป
ปฏิเสธทวีเดช ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบกลับมามาว่าติดธุระเช่นกัน และเลื่อนงาน
ปาร์ตี้เป็นวันรุ่งขึ้นแทน เธอกับพี่ชายจึงรู้สึกโล่งอก

“แล้วเย็นนี้จะออกไปไหนหรือเปล่า” คุณทัตติมถามลูกชาย
หลังจากอีกฝ่ายคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว

“ไม่ครับ ผมจะทำพิธีไหว้พระนเรศวรคืนนี้”

“แล้วต้องใช้อะไรบ้าง แม่จะได้เตรียมให้”

“ผมคิดว่าแค่ดอกไม้ก็พอครับ”

“แล้วگانติศต้องทำพิธีด้วยหรือเปล่าลูก” คุณทัตติมหันไปถาม
ลูกสาวบ้าง

“ทำค่ะแม่ ดูแล้วน่าจะสวดมนต์ยาวเป็นชั่วโมง”

“ตั้งใจนะลูก หลังจากทำพิธีแล้ว ก็ต้องคอยดูแลหมั่นถวายน้ำ
ดอกไม้ อย่าได้ขาด”

“ค่ะ/คะ แม่” ทั้งสองตอบพร้อมกัน

กานติศานำดอกกุหลาบที่มารดาซื้อมาให้นำมาใส่แจกัน แล้ว
นำไปวางข้างรูปหล่อของพระนเรศวรที่เพิ่งได้มาเมื่อเช้า พลางมองอย่าง
พินิจพิเคราะห์ เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่ารูปหล่อขนาดสิบนิ้วที่ทำจากเนื้อ
ทองเหลืองรมดำ ซึ่งแกะสลักแม่พิมพ์ได้อย่างประณีตจะมีราคาเพียง
๑,๒๐๐ บาท จำได้ว่าเคยถามก่อนหน้าหน้าราคาเกือบ ๕,๐๐๐ บาท นับได้
ว่าเป็นความโชคดีของเธอกับพืชยลจริงๆ ที่ไม่ได้เข้ามาก่อนหน้านี้

หญิงสาวมองดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาสองทุ่ม
แล้ว ก็ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียง หันหน้าไปทางรูปหล่อของสมเด็จพระ
นเรศวรที่วางไว้บนหัวเตียง เธอหยิบกระดาศที่คุณลุงให้มาเปิดดู ก็เห็น
เขียนกำกับไว้ว่าต้องสวดทั้งหมดสิบสองจบ ดูจากความยาวแล้วคงใช้
เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะสวดเสร็จ แต่ไม่เป็นไร เธอจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

จากนั้นกานติศาก็เริ่มทำสมาธิให้จิตสงบนิ่ง เมื่อเธอพร้อมเข้าสู่
พิธีบูชาก็ก้มลงกราบสามครั้งและเริ่มสวดมนต์ตามบทสวดที่ได้มาอย่าง
ตั้งใจ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า...ภาพวัดวาอารามที่ไม่คุ้นตาหวาดงดงามปรากฏขึ้นในห้วงคิด หญิงสาวเห็นผู้คนมากมายเดินไปมาหน้าวัด แต่การแต่งกายกลับแตกต่างจากปัจจุบันเป็นอย่างเห็นได้ชัด ตลอดถึงภาษาที่สื่อสารก็ฟังไม่เข้าใจ เธอไม่เคยเห็นภาพพวกนี้มาก่อนในชีวิต มันคือที่ไหนกัน

ไม่นานภาพก็เปลี่ยนเป็นปราสาทราชวังที่มีสีทองอร่ามตา กานติศากวาดตามองไปทั่ว เห็นผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาแต่งกายสวยงามทั้งชายและหญิง ส่วนภาษานั้นยังคงใกล้เคียงกับคนกลุ่มแรกที่เขาเห็นก่อนหน้านี้ ภาพเริ่มฉายไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดกับคนคนหนึ่งที่มีร่างกายกำยำ น่าเกรงขามในชุดนักรบ ผิวสีแทนรับกับใบหน้าคมเข้ม ดวงตาสีนิลของชายผู้นี้ฉายแววแน่วแน่นิ่ง จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหนาได้รูป ทำให้ดูหล่อเหลาและน่าค้นหาอย่างประหลาด ทว่าในความดูดีน่ายำเกรงยังแฝงความอ่อนโยนอยู่ในคราวเดียวกัน เธอใคร่รู้มากกว่าชายผู้นี้คือใคร

กานติศากำลังสวดมนต์จบที่สิบสอง ทว่าก่อนจะถึงบรรทัดสุดท้าย จู่ๆ ก็รู้สึกถึงเวียนศีรษะอย่างรุนแรง เธอฝันร่างกายสวดบรรทัดสุดท้ายให้จบในที่ที่สุด จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบลง เธอไม่รับรู้ถึงสิ่งใดอีก นอกจากความว่างเปล่าที่เข้าปกคลุมไปทั่วร่างกาย

แสงแดดยามเช้าถึงจะไม่แรงจัด แต่ก็สามารถก่อให้เกิดความร้อนได้ กานติศารู้สึกไม่สบายตัวจึงพลิกหลบแดดที่ส่องมาที่หน้า ก่อนจะรู้สึกเหมือนมีคนมาสะกิด ซึ่งตอนแรกนึกกว่าเป็นความฝัน แต่พอได้ยินเสียงเรียกที่ดังขึ้น ก็ชักไม่ค่อยแน่ใจ

“กานต์...กานต์”

“เรียกทำไม...” เมื่อลืมตาขึ้น เห็นหน้าเพื่อนชายก็ตกใจ “อ้าวเดช มาทำอะไรที่นี่” กานติศามองไปรอบๆ ก็พบพี่ชายกับตรรกวิทอยู่ที่นี่ด้วยเช่นกัน

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่ได้” กานติศาทถามกับสามหนุ่ม

“ฉันไม่รู้ว่ามันเกี่ยวกับรูปหล่อของพระนเรศวรมัย” ตรรกวิทเล่าเหตุการณ์ที่วัดใหญ่หลังจากลาจากกับเพื่อน และเหตุการณ์สุดท้ายก่อนที่เขาจะหมดสติและตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเองอยู่ในป่าแห่งนี้แล้ว

“เหตุการณ์ของนายเหมือนกับฉันเลย” ทวีเดชส่ายหัว “นั่นคือเหตุผลว่าทำไมฉันถึงเลื่อนงานปาร์ตี้ เพราะฉันอยากทำพิธีบูชาให้เรียบร้อยเสียก่อน”

“ฉันก็เหมือนกัน” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ฉันก็ด้วย” กานติศากอดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะกังวลว่าจะหาทางออกไปจากที่นี่ได้หรือไม่

ในขณะที่ทั้งสี่กำลังคุยกัน พวกเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนใกล้เข้ามา จึงเข้าไปหลบใต้สุมไม้ เพราะไม่แน่ใจว่าจะเป็นพวกโจรป่าหรือไม่ แต่พอเห็นว่าเป็นชาวบ้านธรรมดา จึงรีบออกมาขอความช่วยเหลือทันที

“ขอโทษครับลุง พอดีพวกเราหลงป่า ลุงพอจะช่วยพวกเราออกจากป่านี้ได้หรือไม่ครับ” ตรรกวิทเป็นคนเจรจาโดยมีเพื่อนยืนรออยู่ด้านหลัง

ชายสูงวัยมองหนุ่มสาวอย่างพินิจพิเคราะห์ไม่แน่ใจว่าทั้งสี่เป็นคนชนชาติใด เพราะการแต่งตัวดูผิดแผกแตกต่างจากชาวบ้านแถวนี้ราวกับมาจากชาติตะวันตก แม้จะพูดภาษาไทย แต่ก็มีคำศัพท์และสำเนียงที่แตกต่างออกไป จึงต้องถามเพื่อความแน่ใจ

“พวกเจ้ามาจากที่ใด?”

“พวกเรามาจากจังหวัดพิษณุโลกครับ” ตรรกวิทรีบบอกด้วยรอยยิ้ม

ชายสูงวัยทำหน้างุนงง ก่อนจะถามย้ำเพื่อความแน่ใจ “เมือง-พิษณุโลกสองแควนะ?”

“ใช่ๆ ครับ/ค่ะ” ทั้งสี่พยักหน้าตอบออกมาแทบจะพร้อมกัน

“พวกเจ้ามาที่นี่ด้วยการอันใด มีรู้หรือว่าอีกไม่กี่เพลา จะเกิดสงครามใหญ่ระหว่างหงสาวดีกับอยุธยา?”

ทั้งสี่มองหน้ากันอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน สิ่งที่ชายตรงหน้ากำลังบอกคือเหตุการณ์เมื่อประมาณ ๔๓๙ ปีก่อน แล้วตอนนี้ก็

ແຮກຣັກ ລິປັຕກຸລ

ວຽາຣັຍ

แรกรัก ลิขิตกาล

แต่งโดย วรารัญญ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี อังกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

พัววัลย์ ครุฑเพชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บุ๊คส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนนพ.กรีนมายด์ ; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

ແກຣັກ ລິຊິຕິກາລ ເປັນເລ່ມສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດ 'ລິຊິຕິກາລ' ທີ່ຈະພາໝູ່ ສາວສີເລ່າທັບຂ້າມພາໄປຊ່ວຍສມເດັຈພຣະນເຣສວຣທຳສິກໃນໜ່ວງເສຍກຸງຄຣັງທີ່ ໜຶ່ງ ຈຶ່ງເນື້ອຫາບາງສ່ວນຈະອິງປະຫວັດສາສຕຣ໌ ແຕ່ຕົວລະຄຣທັງໝົດໄດ້ຖືກສມມຸຕິ ຂຶ້ນມາ ເຈຕນາຂອງຜູ້ເຊື່ອນ ຕ້ອງກາຈະລະລຶກເື່ອພຣະມາກຸຣຸນາວິຄຸນຂອງ ບຸຣພກຊັຕຣິຍ໌ໄທຍ ທີ່ທຣງເສຍສລະເລືອດເນື້ອເພື່ອແຜ່ນດິນ ໃຫ້ລູກຫລານໄດ້ຄງຢູ່ ສືບໄປ ຫາກມີເນື້ອຫາຕອນໄໝພິດຟລາດ ຫຼືອຂາດຕກບກຟຣ່ອງປະກາຣໄດ ຜູ້ເຊື່ອນຂອກຢັ້ໄວ້ ຄ ທີ່ນີ້ດ້ວຍ

ສຸດທ້າຍຂອຂອບຄຸນພ້ອກັບແມ່ສຳຫຼັບວັນນີ້ ຂອບຄຸນແຟນນັກອ່ານທີ່ ຕິດຕາມກັນມາ ຍິນດີຕ້ອນຮັບເພື່ອນໆ ທຸກຄົນຕະ

ຄວາມຣັກຍັງຄງດງາມຢູ່ເສມອ

ວຣາຣັຖ

บทนำ

วันนี้ทวีเดชตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพราะเขาตั้งใจจะไปไหว้พระและ
เช่ารูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวร ที่ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร
หรือวัดพระพุทธชินราช ซึ่งคนพิษณุโลกเรียกติดปากว่า ‘วัดใหญ่’ โชคดีที่
ปีนี้ตรงกับวันหยุดยาว เขาจึงได้เดินทางกลับมาเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน
เกิด ซึ่งทวีเดชเป็นลูกชายคนเดียวของบ้าน ทำให้ทุกครั้งที่กลับมาต้อง

โทรหาเพื่อนให้ปาร์ตี้ที่บ้านเสมอ เพราะเขาเป็นคนขี้เหงาและค่อนข้างติดเพื่อน

ทวีเดชเป็นทหารอากาศอนาคตไกล แม้ภารกิจหลักจะต้องขับเครื่องบิน แต่เขาก็หลงใหลในศิลปะการต่อสู้ ไม่ว่าจะเป็นแม่ไม้มวยไทยหรือฟันดาบ ซึ่งเขาชอบเป็นพิเศษจนบิดาส่งไปเรียนที่สำนักดาบพุทไธสวรรย์ และได้เป็นนักกีฬาฟันดาบในเวลาถัดมา แต่ก็เริ่มหำงหายเมื่อเข้ารับราชการที่กองทัพอากาศ

“กินข้าวเข้าก่อนนะ ค่อยไปวัด แม่ทำข้าวต้มกั้งวันนี้” มารดาบอกลูกชาย เมื่อเห็นร่างสูงเดินลงมาจากบันได

“ครับแม่” ทวีเดชมองหาบิดา “แล้วพ่อไปไหนครับ”

“เข้าสวนไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

“ขยันจริง ๆ” ชายหนุ่มอดแซวไม่ได้ “แม่ครับ เย็นนี้ผมว่าจะชวนเพื่อนๆ มาปาร์ตี้ที่บ้าน แต่คงไม่ดีหรอก แม่คงไม่ว่าอะไรนะครับ”

“ไม่ว่า” คุณญดาทำเสียงสูง “แล้วหนูกานต์จะมาด้วยหรือเปล่า”

“ถ้าวันมา กานต์ก็ต้องมาอยู่แล้ว สองคนนี่ตัวติดกันเป็นคู่แฝด”

“ก็เขาเป็นคู่แฝดกันไม่ใช่หรือไง”

“ฮ่า ๆ ครับแม่” ทวีเดชยิ้ม และเดินเข้าไปในห้องครัว

“นี่เดช ทำไมไม่จับหนูกานต์ล่ะ แม่อยากมีลูกสะใภ้เป็นตำรวจ”

ทวีเดชชะงักเท่า แล้วหันมองหน้ามารดาด้วยสายตาแว่ววน

“ผมไม่กล้าจีบ กลัวโดนปฏิเสธ แต่ถ้าแม่ช่วยพูดเปิดทาง ผมก็
อยากจะลองดูเหมือนกัน” ทวีเดชเดินมากอดมารดาอย่างอดอ้อน
ราวกับเป็นเด็กชายตัวน้อย

“นี่ เกิดเป็นลูกผู้ชาย ก็ต้องกล้าได้กล้าเสียสิ จะกลัวอะไรกับการ
จีบผู้หญิง” คุณญดาบ่นลูกชาย เป็นถึงทหารอากาศ ขับเครื่องบินเสี่ยง
ตายมาก็มากไม่เคยกลัว กลับมากลัวการจีบผู้หญิง

“โอ้แม่...กานต์ไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น รายนั้โหดจะตาย ไม่รู้ว่า
ต้องจีบแบบไหนถึงจะโดนใจ มันไม่่ง่ายอย่างที่แม่คิดหรอก” ทวีเดชพูด
พลางทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ แล้วดักข้าวต้มกึ่งใส่ซาม

“ว่าแต่หนูกานต์ยังโสดอยู่ใช่ไหม”

ชายหนุ่มทำท่าคิด ก่อนจะตอบออกไป “ก่อนหน้านี้เคยบอกว่ามี
แฟน แต่ไม่รู้เลิกกันยัง เพราะไม่เห็นพูดถึงอีกเลย”

“ไว้แม่จะถามเอง” คุณญดาขี้มให้ลูกชาย ก่อนจะเดินออกจาก
ห้องครัวไป

ทวีเดชใช้เวลากินข้าวเช้าลิบห้านาทีก็เสร็จเรียบร้อย จากนั้นเขา
ก็ไปหยิบของทำบุญที่ซื้อมาตั้งแต่เมื่อวานเอาไปเก็บไว้ในรถ แล้วร้อง
บอกมารดาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“ไปวัดก่อนนะแม่” เมื่อคุณญดาพยักหน้า ทวีเดชก็เปิดประตูเข้า
ไปนั่งในรถ แล้วขับออกไปจากบ้านสวนทันที

ทวีเดชขับรถเข้ามาจอดที่ลานจอดรถของวัดใหญ่ เขาเปิดประตูเดินไปหยิบของทำบุญที่เบาะหลังรถ จากนั้นก็เดินเข้าไปในวัดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ซึ่งระหว่างทางเขาเห็นเพื่อนสมัยมัธยมกำลังยืนคุยกันอยู่หน้าอุโบสถ จึงเข้าไปทักทาย

“เฮ้ยเพื่อนๆ ทำไมวันนี้โลกกลมจังวะ จู่ๆ ก็มาเจอกันแบบพร้อมหน้าพร้อมตา” ทวีเดชร้องทักพร้อมโบกมือ ก่อนจะเดินเข้ามาสวมกอดเพื่อนทั้งสามอย่างดีใจ วันนี้เขาตั้งใจมาทำบุญ และตอนบ่ายจะโทรหาเพื่อนๆ ให้มากินข้าวเย็นที่บ้านของเขา หลังทราบข่าวจากทุกคนว่าจะกลับบ้านในช่วงวันหยุดยาว “ฉันกะจะโทรหาพวกนายให้ไปปาร์ตี้ที่บ้านฉันอยู่พอดี แต่มาเจอกันเสียก่อน”

“บางที่อาจจะเป็นบุญเพอาละวาด ไม่ใช่โลกกลมหรอก”
กานติศาทุดพลางหัวเราะ

“บ้า! บุญเพเขาใช้กับผัวเมียกลับมาเจอกัน ไม่ได้ใช้กับเพื่อน” ทวีเดชมองกานติศ เขาแอบชอบเธอมาตั้งแต่มัธยมแต่ไม่กล้าสารภาพออกไป พอจะรวบรวมความกล้าบอกความนี้ อีกฝ่ายก็มีคนรู้ใจเสียแล้ว มันช่างเป็นความโง่เง่าของเขาจริงๆ ที่เอาแต่กลัวว่าหญิงสาวจะไม่ตอบรับรักเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแอบหวังว่าสักวันเธอจะเลิกกับผู้ชายคนนั้น และโอกาสกลับมาเป็นของเขาอีกครั้ง คราวนี้จะไม่วันปล่อยตำรวจสาวให้หลุดมือไปเป็นอันขาด

“เขาเรียกว่าพรหมลิขิตเว้ย” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ไม่ใช่ เขาเรียกเจ้ากรรมนายเวรต่างหาก” ตรรกวิทสุรูป

“โธ้ย! ช่างสรรหาจิ้งน่ะพวกนาย จะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ”

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มเท้าเอวมองหน้าเพื่อนและพี่ชายฝาแฝด ก่อนพูดต่อ “ว่าแต่เย็นนี้ว่างกันมั๊ย ไปนั่งเล่นที่บ้านเดชกันดีกว่า” กานติศาเห็นด้วยกับคำชักชวนของทวีเดช เพราะบ้านของชายหนุ่มกว้างขวางและมีสวนผลไม้ มีที่พักผ่อนหย่อนใจเหมาะแก่การพักผ่อนและสังสรรค์เป็นอย่างมาก

“ได้สิ แล้วฉันจะเอาปลาญี่ไปกินด้วย” ตรรกวิทบอกกับทุกคน

“ได้ๆ ฉันว่าง แล้วจะซื้อเหล้าเข้าไปนะ” กวินนาถล่ำทับอีกคน

“ใครมีอะไรก็เอามาด้วยกัน ส่วนฉันจะเตรียมกับแกล้มกับ

มิกซ์เซอร์ไวร้อ ฮ่าๆ” ทวีเดชบอกกับเพื่อนๆ จากนั้นก็ขอตัวเข้าไปทำบุญในวัดก่อน

เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว ทวีเดชก็ออกมาดูรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่เด่นท์ของทางวัด ก่อนจะเฝ้าถามเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นชายสูงวัย รูปร่างกำยำ ผิวสีแทน อย่างสุภาพ

“รูปหล่อพระนเรศวรขนาดหน้าตักสิบนิ้วราคาเท่าไรครับ”

“๑,๒๐๐ บาท” ชายสูงวัยตอบด้วยรอยยิ้ม “หลานอยากได้ทรงไหนล่ะ”

“ผมอยากได้ทรงประทับนั่ง และหลังทักซิโตนก” เป็นทรงที่เขา
ประทับใจที่สุด พลังอดจินตนาการไม่ได้ ถ้าเขาได้อยู่ในเวลานั้น คง
จะภาคภูมิใจในพระองค์ท่านอย่างหาที่สุดไม่ได้ที่ได้ต่อสู้เพื่อแผ่นดิน

ทวีเดชหยิบเงินในกระเป๋าให้ชายสูงวัย ๑,๒๐๐ บาท พลังคิดว่า
ว่าราคาถูกกว่าที่คิดไว้มาก

“หลานจะต้องทำพิธีบูชาพระองค์ท่านในวัน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒
ตอนกลางคืน ห้ามลืมเด็ดขาด เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตัวหลานเอง”
ลุงยื่นกระดาษพับครึ่งให้ชายหนุ่ม

เมื่อทวีเดชรับมาเปิดดู ก็เห็นเป็นบทสวดมนต์ที่ไม่คุ้นเคย แต่ก็
ไม่ยากเกินที่จะสวดตามบทสวดนั้น

“แค่คืน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ นี้เท่านั้น”

“ครับ” มันก็คือคืนนี้นั่นเอง

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ทวีเดชก็โทรบอกเพื่อนเรื่องเลื่อนงานปาร์ตี้
เพราะต้องการทำพิธีบูชารูปหล่อสมเด็จพระนเรศวรก่อนเพื่อความเป็น
สิริมงคล ส่วนงานปาร์ตี้ค่อยเป็นวันรุ่งขึ้นแทน ซึ่งทุกคนก็ยินดีและบอก
เขาว่าไม่สะดวกเช่นกัน ก็เป็นเรื่องที่แปลกที่เกิดขึ้นมาอยู่พร้อมๆ กัน แต่เขา
ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร

“แล้วเย็นนี้จะจัดงานปาร์ตี้ไหม” มารดาถามลูกชายหลังจาก
อีกฝ่ายคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว

“ไม่แล้วครับ ผมจะทำพิธีไหว้พระนเรศวรคืนนี้”

“แล้วต้องใช้อะไรบ้างล่ะ”

“พวงมาลัยก็พอครับ”

“ตั้งใจล่ะ เพื่อความเป็นสิริมงคล”

“ครับแม่” ทวีเดชบอกด้วยรอยยิ้ม

ทวีเดชนำพวงมาลัยที่มารดาซื้อให้วางตรงหน้ารูปหล่อของพระนเรศวร พลังมองอย่างพิลึกพิลั่นเพราะ เขาไม่อยากเชื่อเลยว่ารูปหล่อขนาดสิบนิ้วที่ทำจากเนื้อทองเหลืองรมดำ ซึ่งแกะสลักแม่พิมพ์ได้อย่างประณีตจะมีราคาเพียง ๑,๒๐๐ บาท นับได้ว่าเป็นความโชคดีของเขาที่ได้ของดีมีคุณภาพมาครอบครอง และหลังจากทำพิธีเขาจะหมั่นสวดมนต์ ถวายน้ำชาและพวงมาลัยอย่างสม่ำเสมอ

ทวีเดชมองดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาสองทุ่มแล้ว ก็ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียง หันหน้าไปทางรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่วางไว้บนหัวเตียง เขาหยิบกระดาดที่คุณลุงให้มาเปิดดู ก็เห็นเขียนกำกับไว้ว่าต้องสวดทั้งหมดสิบสองจบ ดูจากความยาวแล้วคงใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะสวดเสร็จ แต่ไม่เป็นไร เขาจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

จากนั้นทวิเดชก็เริ่มทำสมาธิให้จิตสงบนิ่ง เมื่อเขาพร้อมเข้าสู่พิธีบูชา ก็้มลงกราบสามครั้งและเริ่มสวดมนต์ตามบทสวดที่ได้มาอย่างตั้งใจ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า...ภาพวัดวาอารามที่ไม่คุ้นตาหวาดงมปรากฏขึ้นในห้วงคิด ชายหนุ่มเห็นผู้คนมากมายเดินไปมาหน้าวัด แต่การแต่งกายกลับแตกต่างจากปัจจุบันอย่างเห็นได้ชัด ตลอดถึงภาษาที่สื่อสารก็ฟังไม่เข้าใจ เขาไม่เคยเห็นภาพพวกนี้มาก่อนในชีวิต มันคือที่ใดกัน

ไม่นานภาพก็เปลี่ยนเป็นปราสาทราชวังที่มีสีทองอร่ามตา ทวิเดชกวาดตามองไปทั่ว เห็นผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาแต่งกายสวยงาม ทั้งชายและหญิง ส่วนภาษานั้นยังคงใกล้เคียงกับคนกลุ่มแรกที่เขาเห็น ก่อนหน้านั้น ภาพเริ่มฉายไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดกับคนคนหนึ่งที่มีร่างกายกำยำน่าเกรงขามในชุดนักรบ ผิวสีแทนรับกับใบหน้าคมเข้ม ดวงตาสีนิลของชายผู้นี้ฉายแววแน่วแน่มั่นคง จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหนาได้รูป ทำให้ดูหล่อเหลาและน่าค้นหาอย่างประหลาด ทว่าในความดูดน่ายำเกรงยังแฝงความอ่อนโยนอยู่ในคราวเดียวกัน เขาใคร่รู้แน่กว่าชายผู้นี้คือใคร

ทวิเดชกำลังสวดมนต์จบที่สิบสอง ทว่าก่อนจะถึงบรรทัดสุดท้าย จู่ๆ ก็รู้สึกวูบเวียนศีรษะอย่างรุนแรง เขาฝืนร่างกายสวดบรรทัดสุดท้ายให้

จบในที่สุด จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบลง เขาไม่รับรู้ถึงสิ่งใดอีกนอกจาก
ความว่างเปล่าที่เข้าปกคลุมไปทั่วร่างกาย...

น้ำค้างยามเช้าหยดมาที่ใบหน้าคมคาย ทำให้ทวิเดชพลิกตัว
หลบ ทว่าพอได้ยินเสียงคนเดิน ก็ทำให้เขารู้สึกตัวแล้วมองไปรอบๆ เขา
ไม่แน่ใจว่ามันเรื่องจริงหรือความฝันกันแน่ เพราะตอนนี้เขากำลังอยู่ใน
ป่า ทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร และเมื่อเดินสำรวจ
ไปรอบๆ ก็พบว่าเขาไม่ได้อยู่ที่นี่คนเดียว เมื่อเห็นเพื่อนรักอยู่ที่นี่ด้วย
เช่นกัน จึงเดินไปทักทายโดยจับแขนอีกฝ่ายไว้ ทว่าตรรกวิทรีบสะบัด
ออก ตั้งการป้องกันทันทีด้วยความตกใจ

“ไอ้เดช!”

“ไอ้แผน”

สองหนุ่มเลือดทหารบกและทหารอากาศเอ่ยเรียกชื่ออีกฝ่าย
ออกมาพร้อมกัน

“นายมาทำอะไรที่นี่” ตรรกวิทเอ่ยถามก่อน

“ฉันควรจะถามนายมากกว่า” ทวิเดชทำหน้าฉงน

“ฉันไม่รู้ว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ ตื่นขึ้นมาก็พบว่าตัวเองอยู่กลางป่า
พอเดินดูรอบๆ ก็เห็นกานต์กับกวินอยู่ที่นี่เช่นกัน ฉันตั้งใจจะไปปลุกกวิน
นายก็มาดึงแขนฉันไว้แน่ละ” ตรรกวิทอธิบาย ก่อนจะเดินไปปลุก
กวินนาถตามที่ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่แรก ส่วนทวิเดชจึงเดินไปปลุกกานต์

“กานต์...กานต์”

“เรียกทำไม...” เมื่อลืมตาขึ้น เห็นหน้าเพื่อนชายก็ตกใจ “อ้าว
เดช มาทำอะไรที่นี่” กานต์ตามองไปรอบๆ ก็พบพี่ชายกับตรรกวิทอยู่ที่นี่
ด้วยเช่นกัน

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่ได้” กานต์ถาม
กับสามหนุ่ม

“ฉันไม่รู้ว่ามันเกี่ยวกับรูปหล่อของพระนเรศวรมัย” ตรรกวิทเล่า
เหตุการณ์ที่วัดใหญ่หลังจากกล่าวลาไปกับเพื่อน และเหตุการณ์สุดท้าย
ก่อนที่เขาจะหมดสติและตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเองอยู่ในป่าแห่งนี้แล้ว

“เหตุการณ์ของนายเหมือนกับฉันเลย” ทวีเดชส่ายหัว “นั่นคือ
เหตุผลว่าทำไมฉันถึงเลื่อนงานปาร์ตี้ เพราะฉันอยากทำพิธีบูชาให้
เรียบร้อยเสียก่อน”

“ฉันก็เหมือนกัน” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ฉันก็ด้วย” กานต์บอกว่าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะกังวลว่า
จะหาทางออกไปจากที่นี่ได้หรือไม่

ในขณะที่ทั้งสี่กำลังคุยกัน พวกเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนใกล้เข้า
มา จึงเข้าไปหลบใต้สุ่มไม้ เพราะไม่แน่ใจว่าจะเป็นพวกโจรป่าหรือไม่ แต่
พอเห็นว่าเป็นชาวบ้านธรรมดา จึงรีบออกมาขอความช่วยเหลือทันที

“ขอโทษครับลุง พอดีพวกเราหลงป่า ลุงพอจะช่วยพวกเราออกจากป่านี้ได้หรือไม่ครับ” ตรรกวิทเป็นคนเจรจาโดยมีเพื่อนยืนรออยู่ด้านหลัง

ชายสูงวัยมองหนุ่มสาวอย่างพิลึกพิลั่นเพราะไม่แน่ใจว่าทั้งสี่เป็นชนชาติใด เพราะการแต่งตัวดูผิดแผกแตกต่างจากชาวบ้านแถวนี้ราวกับมาจากชาติตะวันตก แม้จะพูดภาษาไทย แต่ก็มีคำศัพท์และสำเนียงที่แตกต่างออกไป จึงต้องถามเพื่อความแน่ใจ

“พวกเจ้ามาจากที่ใด?”

“พวกเรามาจากจังหวัดพิษณุโลกครับ” ตรรกวิทรีบบอกด้วยรอยยิ้ม

ชายสูงวัยทำหน้างุน ก่อนจะถามย้ำเพื่อความแน่ใจ “เมืองพิษณุโลกสองแควนะ?”

“ใช่ๆ ครับ/ค่ะ” ทั้งสี่พยักหน้าตอบออกมาแทบจะพร้อมกัน

“พวกเจ้ามาที่นี่ด้วยการอันใด มีรู้หรือว่าอีกไม่กี่เพลา จะเกิดสงครามใหญ่ระหว่างหงสาวดีกับอยุธยา?”

ทั้งสี่มองหน้ากันอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน สิ่งที่ชายตรงหน้ากำลังบอกคือเหตุการณ์เมื่อประมาณ ๔๓๙ ปีก่อน แล้วตอนนี้ก็ไม่มีชนวนเหตุอะไรที่จะเกิดสงครามระหว่างไทยกับพม่า ทุกอย่างเป็นปกติสุขดี จะมีก็แต่เรื่องการเมืองของแต่ละประเทศเท่านั้น

“ผมคิดว่าลุงคงเข้าใจอะไรผิดไป” ตรรกวิทบอกด้วยสีหน้าจริงจัง

“มีผิวดอก ข้าได้ยื่นมาจากในวัดที่มหาเถรคันฉ่องท่านจำวัดอยู่ ท่านบอกว่าพຸ່งนี้พระนเรศจะทรงประกาศอิสรภาพ และเทครัวชาวไทย มอญที่อาศัยอยู่ที่นี่กลับไปอยุธยา ท่านบอกให้พวกข้ากลับไปเตรียมตัว ออกเดินทาง”

ทั้งสี่หันมามองหน้ากัน ตอนนีพวกเขาตัดสินใจหมดแล้ว ถ้าเป็น อย่างที่ลຸ່งว่าจริง ๆ พวกเขาจะทำเช่นไรถึงจะกลับไปยังภพที่จากมา

“หนูขอถามได้มั้ยะคะ” เมื่อชายสูงวัยพยักหน้า กานติศาก็ถาม ออกไปทันที “ที่นี่ที่ไหนคะ”

“เมืองแครง”

“เมืองแครง!!!!” ทั้งสี่พูดออกมาพร้อมกัน

“นี่เรามาไกลถึงพม่าเลยหรือ” ทวีเดชส่ายหัวอย่างไม้อยากจะ เชื่อ แต่ก็ไม้อาจปฏิเสธความจริงได้ ว่าพวกเขาอยู่ที่เมืองแครงจริงๆ เมื่อ สภาพแวดล้อมเด่นชัดขนาดนี้...มันเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา กันแน่ ทวีเดช ต้องการใครสักคนมาให้คำตอบ แต่ก็คงได้แต่คิดเท่านั้น เพราะไม่มีใคร ที่รู้จักพวกเขาเลยแม้แต่คนเดียว

ทั้งสี่ขอติดตามลงเมฆไปที่บ้าน และเข้าร่วมเป็นทหารในสังกัด พระราชมนู ซึ่งหลังจากพระนเรศทรงประกาศอิสรภาพ ทวีเดชพร้อมกับ เพื่อนๆ เข้าสู้รบกับทหารพม่าจนสามารถช่วยพระองค์ดำเทครัวไทย- มอญกลับอยุธยาได้สำเร็จ แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังหาทางกลับไปภพ

ที่จากมาไม่ได้ จึงอยู่ที่อยุธยาต่อไปเพื่อช่วยพระนเรศวรรับศึกใหญ่ต่อ
จากศึกนั้นทพฺร่ง ซึ่งกำลังยกมาจากหงสาวดีในอีกไม่ช้านี้

อยุธยา